

© Koen Broos

VANDAAG NEEMT NIEMAND HET DE BRUNO VANDEN BROECKES EN WIM OPBROUCKEN NOG KWALIG DAT ZE ZATERDAG-AVOND OP ÉÉN DE 'PROTPUT' PESTEN EN TEGELIJK ERGENS IN EEN SCHOUWBURG TE LANDE AAN EEN PERSONAGE UIT DE THEATERLITERATUUR GESTALTE GEVEN – EERDER INTEGENDEEL.

Mega Mindy

De spelersgroep van het MMT werd voor de televisiereeks uitgebreid met acteurs uit het BRT-ensemble, waardoor nog een aantal legendarische personages werden toegevoegd aan de dramatis personae van het toneelstuk. De atonaal-francofone gangwachter Hilaire Baconfoy (Jacky Morel), (koffie)madame Arabelle (Jo Crab) en de cynische sigarenliefhebber Paul Tienpondt (Bob Van Der Veken – onlangs nog gespot in een bijna even astrante bijrol in Mega Mindy) kwamen de pikorde vervolledigen waarin Philemon Persez, Mireille Puis, Bonaventuur Verastenhoven, Jean De Pesser, Thierry De Vucht, Gilbert van Hie, Betty Bossé en Jomme Dockx al hun plaatsje hadden.

De televisieserie demonstreerde de kracht van al die personages waaraan door Mattered met een paar penstreken gestalte was gegeven, en spon tot jolijt van 't algemeen de maatschappelijke realiteit uit waar het toneelstuk ook al op dreef. Volgens Tuur De Weerd (die Gilbert van Hie speelde en de enige acteur is die sinds de naam- en koerswijziging van het MMT, dat nu 't Arsenal heet, nog deel uitmaakt van de artistieke ploeg daar) was *De Collega's* zo ongeveer de eerste reeks die mensen van herkenbaar vlees en bloed in beeld

bracht. Eind jaren zeventig gingen die mensen soms gebukt onder de verzuiling, de krampachtige meritocratie van een onpersoonlijke bureaucratie, het professioneel en persoonlijk falen dat door een striktere scheiding tussen werk en privé vaker verborgen bleef, politieke benoemingen, de teloorgang van maatschappelijke idealen, arrivisme, pesten op het werk, seksisme, afbrokkelende gezinsstructuren, partnergeweld, en nog een hoop oude Vlaamse taboes, die bijna allemaal door Mattered werden aangepakt. Niet op Clausiaanse wijze, maar toch met nagenoeg evenveel oog voor het tragische als voor het komische.

Pak de poen

In tegenstelling tot het vergelijkbare succes van *FC De Kampioenen* later, werd de succesformule van *De Collega's* niet uitgemolken door de BRT, die zich toen ook nog geen zorgen hoefde te maken om concurrerende zenders. Wel werd de serie zo vaak herhaald dat zelfs een geslaagde Copernicushervorming het zwaar geteisterde imago van de ambtenarij nooit helemaal had kunnen oppoetsen. Ook voor het imago en het functioneren van het MMT, dat verweten werd haar vernieuwend elan te grabbel te gooien aan een verdachte populaire

koers, bleek het succes van *De Collega's* nefast. Michaël De Cock is vandaag artistiek leider van erfgenaam 't Arsenal en maakte bewust de keuze om het stuk in eigen huis te herneemen met de collega's van Olympique Dramatique en nog enkele andere theatervrienden. De Cock heeft het in verband met *De Collega's* zelfs over de *rise and fall* van het MMT: 'De acteurs behoorden door de televisiereeks tot één van de eerste generaties "Bekende Vlamingen". Daardoor kwamen mensen hier op den duur naar een stuk van Samuel Beckett kijken om Van Hie en De Pesser aan het werk te kunnen zien. Daarop volgde dan de legendarische *Pak de poen show* van de gebroeders Verreth en nog een paar andere pijnlijke verhalen, waardoor het huis de perceptie tegen kreeg. De impact van *De Collega's* op het MMT is dus gigantisch geweest.'

Wellicht had het dus niet zo'n vaart gelopen als er nooit televisie bij te pas was gekomen. Misschien zou het toneelstuk in dat geval zelfs nooit hernomen zijn. Of toch? Knack rekende het stuk in een recente reeks wél bij de tien belangrijkste Vlaamse theaterproducties van na 1950. En de hedendaagse recensenten hebben de herneming ook vrij unaniem toegejuicht en goed ontvangen. Terwijl 't Arsenal meer dan dertig jaar na datum geen letter aan het